

Joh. 5:31-36, 2:a sönd. eft.trettond.

Jesus har just botat en lam man vid Betesdadammen. Jesus gör det med de välkända orden , ”Stig upp, ta din bädd och gå.” vilket också mannen gör. Men några runtomkring reagerar starkt, det är ju sabbat, säger dom, då får man inte bära på sin bädd. Efter några turer får de reda på att det är Jesus som botat mannen, man börjar då som det står förfölja honom och bestämmer sig för att man vill ta livet av honom. Han inte bara upphäver sabbatsbudet, han påstår också att Gud är hans far och att han då jämställer sig med Gud. Det är i detta, ska vi säga försvarstal som texten är hämtad.

*Joh.5:31-36

Livets källa är som sagt temat för den här söndan, livets källa, det är ett vackert tema. Men kanske kan man, mycket berättigat, undra hur det temat kommer in i texten? I alla fall om det ska upplevas som relevant för oss. Och som nån sa till mig om texten, den upplevs bara som en massa ord staplade på varandra. Och ibland kan man som predikant känna sig frestad att göra en så kallad språngbrädespredikan, det innebär ”pastorn läste texten för att aldrig mer återvända till den.” Vi får väll se hur det bli med det.

När Jesus botar mannen i Betsda så frågar han honom ”Vill du bli frisk?” det är en bra fråga och kanske självklar fråga kan tyckas. Men svaret, ja det är kanske inte självklart... men om frågan istället hade varit ”Vill du vara hel”, ja i alla fall så hel som möjligt, ja då hade vi nog alla sagt, Ja, ja det vill jag! Och när jag läser och funderar över texten så hittar jag nog nått slags centrum i något som man lätt uppfattar bara som avslutningen på en bisats. Det är det två orden ”bli räddade.” ”bli räddade”... men säger Jesus, jag säger detta för att ni ska bli räddade.

Vad är det som räddar oss, vad är det som gör oss friska eller kanske snarare hela, så hela som möjligt?

Vad är det som gör att jag känner att livet bär? Att det kan få innehålla både menig och nån slags helhet? Vad är, och var finns den livets källa som kan göra att jag får vara jag, och att du får vara du?

Och här är det så frestande att säga Gud. Det är Gud som är livets källa. Och sen säga amen och föreslå att vi går och dricker kyrkkaffe.

Man önskar att det var så enkelt, men det vet vi nog alla att det är det inte.

Visst är det sant att Gud är livets källa. Men om jag inte upplever honom då?

Visst är det sant att Gud är livets källa, men om jag har lärt mig att tro, det handlar nästan bara om vad man får och inte får. Till exempel om att bära omkring på sin bädd om sabbaten.

Visst är det sant att Gud är livets källa. Men då undrar jag, hur han då kunde skapa en sån som jag? Jag som ständigt jagar, söker och undrar över min egen tillräcklighet.

Visst är det sant att Gud är livets källa, men varför fyller han inte på då?

Jag och några av mina kollegor i kyrkan har nyligen kommit tillbaka från en fyradagars vinterkonferens. En konferens tillsammans med 350 andra anställda i olika samfund. Där gjorde jag en stor och viktig egen upplevelse. Och jag vill ägna en liten stund för att berätta och förklara.

Jag har alltid haft svårt för en viss typ av lovsång. Det känns som om orden stockar sig i halsen och liksom inte kommer ut. Medans andra runtomkring mig sjunger ut och känner en enorm glädje och hänförelse. Men jag känner inte igen min gud i det starka orden som sjungs. Det handlar om gudstjänster och inte minst om olika konferenser.

Men i år var det annorlunda. I år började vi i det sköra och det bräckliga. En engelsk pastor med enorma ryggsmärtor, ständigt sittande i specialstolar. Berättade för oss om sitt liv, om sin tro. Om sina försök att forma teologi, om att få liv och tillit att gå ihop. Hur är man, hur kan man vara Kristi kopp med all den brustenhet som finns? Och utifrån det och de samtal som följde. Så kunde plötsligt också jag närma mig och vara med i en del av lovsången. Inte i tacksamhet för att jag har det bättre än vad han hade det. Utan snarare, livet är som det är, men ändå lovsjunger vi. Livet bär liksom på så mycket skit och elände, men ändå, eller kanske just därför kan vi lovsjunga. Det är kanske en självklarhet för alla andra utom för mig. Men för mig bottnade det, lovsången föds underifrån och inte uppifrån. Lovsång föds underifrån och inte uppifrån. Den föds inte av att Gud skulle vara stor, stark och allsmäktig. Utan snarare att Gud fortfarande är, trots allt fortfarande är... Och i gudstjänsten lovsjunger vi just när vi i bönen har bekänt, så här har vi det, så här blev det...

Men vad har då allt det här med livets källa att göra. Och om du har svårt att få det att gå ihop, så kan du trösta dig med att det är ännu värre för mig.

Men var hittar du livets källa, eller källor någonstans? Var hittar du det i ditt liv som ger det nån slag mening, innehåll, eller kanske till och med helhet? Jag frågar inte efter upplevelser och kickar, jag tror att det handlar om nånting djupare än så. Nej för mig handlar det inte om det som liksom lyfter mig ovanför eller bortom allt det vanliga. Utan mer om det som för mig framåt eller igenom. Det som gör att jag trots allt fortfarande orkar, vill och kan leva mitt liv. Trots allt det som är, och trots allt det som inte är.

Kanske handlar det om kärlek, att få älska och att älskas. Kanske handlar det om att få vara i naturen, eller om gemenskap, om att få vara nära andra, om att bli frågad efter. Nej, det kanske inte är det stora och häftiga, det tror jag inte man kan leva på.

För mig blir också bilden av nattvarden så tydlig här. På samma gång är det den enklaste av måltider, lite bröd doppat i vin. Men också, och på samma gång. Ett tecken, ett löfte till dig och mig, där Gud genom Jesus, hans död och hans uppståndelse säger, jag är din, och du får vara min. Trots allt som är, och trots allt som inte är, -jag är din, och du får vara min.

I det lågmälda tilltalet, men ändå det största av löften. Här kan livets källa anas, här kan lovsång födas.